

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հայաստանի Ավետարանի Հավատքի քրիստոնյաներ

Ամսաթերթ / Հուլիս (օգոստոս), 2010թ., N 8 (14)

ՄԱՆԱԿԱՆ ԶԱՏԸ

Միրելի՛ եղբայրներ-բույրեր, **Մաթեոս 13:31-33** խոսքերում կարդում ենք մանա-
կեխի հատիկի մասին առակը. «Երկնքի թագավորու-
թյունը մանանեխի հատի մեջն է, որ մարդ մը առավ, իր
արտին մէջ ցանեց: Ան բոլոր սերմերեն պզտիկ է, բայց
երբ աճի, բոլոր խոտերէններեն մեծ ծառ կ'ըլլայ,
այնպէս որ երկնքի թռչունները կու գան եւ անոր
ճիւղերուն վրայ կը հանգչին»:

Այս առակում մենք տեսնում ենք, որ մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսը երկնքի թագավորությունը համեմատում է մանանեխի հատիկի հետ, որը բոլոր սերմերից ամենափոքրն է: Հարց է առաջանում, թե ինչո՞ւ է Հիսուսը երկնքի թագավորությունը համեմատում ամենափոքր սերմի հետ, մի՞թե երկնքի թագավորությունը փոքր բան է: Այս հարցը մշտապես հետաքրքրում է շատ հավատացյալների: Այդ պատճառով կուզեինք մի քանի խոսք ասել այդ առակի մասին: Այդ առակը կարող ենք կարդալ նաև **Մարկոս 4:31-32** խոսքերում: Քրիստոսի ուսմունքը այս աշխարհի մարդկանց աչքերում շատ ցածր է բոլոր ուսմունքներից, գիտությունից, փիլիսոփայություններից: Երբեմն, երբ փորձում ես վկայել Աստծու հոսքը, շատերը չեն ուզում ժամանակ տրամադրել, քանի որ նրանց կարծիքով դա աննշան մի բան է, որի վրա չարժե ժամանակ ծախսել: Այստեղ կարելի է հիշել **Ղուկաս 14:15-25** համարները: Մի մարդ մեծ ընթրիք արեց և կանչեց հրավիրվածներին՝ ասելով. «Եկե՛ք, քանի որ արդեն ամեն բան պատրաստ է»: Մակայն ամենքն սկսեցին ետ քաշվել, առաջինն ասաց. «Ես արտ եմ գնել, պետք է ելնեմ ու տեսնեմ, խնդրում եմ, ինձ համարեք հրաժարված»: Երկրորդն ասաց. «Հինգ գույզ եմ առել, գնալու եմ դրանք փորձելու, աղաչում եմ, հրաժարված համարեք»: Մյուսն ասաց. «Կին եմ առել, այդ պատճառով չեմ կարող գալ»:

Այսպես բոլոր հրավիրվածները հրաժարվեցին Աստծու թագավորությունից: Ինչո՞ւ: Որովհետև

նրանց համար արտը, եզր և այլնը շատ ավելի կարևոր էին, քան թագավորական ընթրիքին մասնակից լինելը: Ուստի այս աշխարհի մարդկանց աչքերում երկնքի թագավորության սերմը շատ փոքր է, մանանեխի հատիկի մեջն: Քրիստոսն անարգվել է, մերժվել, և չի ընդունվել այս աշխարհի կողմից: Մակայն, երբ սուրբերը տիրանան թագավորությանը, այն ժամանակ մարդիկ կտեսնեն, որ Քրիստոսի ուսմունքը բոլոր ուսմունքներից մեծ է: Երբ կգա մեր տեր Հիսուս Քրիստոսը, և թեկուզև անգրագետ, բայց հավատքով լցված ծեր տատիկները հափշտակվեն, իսկ «խելոք» գիտնականները մնան երկրի վրա, այն ժամանակ թագավորության սերմը բոլորից բարձր կլինի: Եվ երկնքի թռչունները, այսինքն՝ նրանք, ովքեր ընդունել են թագավորության սերմը, հանգստություն կգտնեն նրա ճյուղերի վրա: Մենք բոլոր նրանց, ովքեր դեռ չեն ընդունել թագավորության սերմը, կոչ ենք անում ընդունել այն՝ ավելի կարևոր համարելով հավիտենական կյանքը, քան այս աշխարհի ժամանակավոր զվարճությունները: Իսկ նրանք, ովքեր ընդունել են, թող տեղ չտան փշերին, այսինքն՝ այս աշխարհի զբաղմունքներին և հարստության խաբեությանը, որպեսզի թագավորության խոսքը աճի և պտուղ տա իրենց մեջ:

Հրահատ Ամիրբեկյան

ԻՆՉ ԿԱՆԵՍ, ԱՅՆ

ԿԶՆՁԵՍ

Գաղատացիս 6:8-ում կարդում ենք. «Որովհետև, ինչ որ մարդս սերմանում է, նույնը և կը հնձի. ով սերմանում է իր մարմնի համար, այդ մարմնից էլ կը հնձի ապականություն. իսկ ով Հոգու համար է սերմանում, այդ Հոգուց էլ կը հնձի յափտենական կեանք»: Այստեղ Աստծու Խոսքը բացում է մեզ մի շատ կարևոր ճշմարտություն, որն անհրաժեշտ է յուրաքանչյուր քրիստոնյայի համար: Մերմը փոքր բան է, բայց երբ այն ցանում ենք, աճում է, մեծանում, և տալիս է պտուղներ: Օրինակ՝ երբ բալի փոքրիկ կորիզը (սերմը) դնենք հողի մեջ, այն կաճի և մեծ ծառ կդառնա, կամ, օրինակ, խնձորի փոքրիկ կորիզը՝ սերմը փոքր է, բայց երբ աճում է, բավականին մեծ ծառ է դառնում և տալիս է պտուղ՝ խնձոր:

Այս օրինակները մեզ ասում են, որ ֆիզիկական աշխարհում գործում են հետևյալ երկու օրենքները. առաջինը՝ ինչ ցանում ենք, նույնը հնձում ենք, և երկրորդը՝ ցանած սերմը իր ֆիզիկական չափսերով շատ ավելի փոքր է աճած բույսից: Այս կարևոր օրենքները գոյություն ունեն ոչ միայն ֆիզիկական, այլև հոգևոր աշխարհում:

Դուկաս 6:38 խոսքում կարդում ենք. «Տվե՛ք ու ձեզի պիտի տրվի, աղեկ չափով կոխված, ցուցված պիտի տրվի ձեր գոգը...»: Երբ մենք տալիս ենք, թեկուզ քիչ, բայց Աստծու անունով, այսինքն՝ ցանում ենք բարի սերմ, այդ դեպքում հնձում ենք լեփլեցուն, գոգը լցված: Բայց ինչպես որ բարի սերմ ցանելուց հետո ավելցուկով՝ լեփլեցուն ենք հնձում, այնպես էլ չար սերմը ցանելուց հետո, նույնպես ավելցուկով՝ լեփլեցուն ենք հնձում:

Երբ մենք մեղք ենք գործում, ցանում ենք չար սերմ:

Եթե որոշակի ժամանակ անցնելուց հետո դրա հետևանքը չենք տեսնում, ինչպես ասվում է **Ժողովող 8:11** խոսքում. «Որովհետև գեշ գործին վրա վճիռը շուտով չկատարիր. այս պատճառով մարդոց որդիներուն սիրտը չարություն ընելու փափագով լեցված է», մեզ թվում է, թե ամեն ինչ անցավ-գնաց: Սակայն դա այդպես չէ: Ժամանակը չի կարող չեզոքացնել մեղքի արդյունքը: Աստծու Խոսքն ասում է. «...ու գիտցեք որ ձեր մեղքը ձեզ պիտի գտնե» (**Թվոց 32:23**): Երբ մենք մեղք ենք գործում ու մնում ենք այդ մեղքի մեջ՝ չզղջալով ու չխոստովանելով, մեղքը գտնում է մեզ ու մենք կրում ենք մեղքի պատիժը: Իսկ մեղքի վերջնական արդյունքը մահն է: «Զանգի մեղքի վարձքը մահ է...» (**Հռովմ. 6:23**): Ինչպես որ սերմն է աճում ու մեծանում, այնպես էլ մեղքը, աճելով ու մեծանալով, արդյունքում բերում է մահվան:

Ովսիա 8:7-ում կարդում ենք. «Զանգի հողմ ցանեցին ու մրրիկ պիտի հնձեն»: Պարզ է, որ մրրիկի ուժը շատ ավելի զորավոր է, քան քամու: Այս օրենքը Աստծու օրենքն է, որը ճիշտ է թե՛ ֆիզիկական, և թե՛ հոգևոր աշխարհում:

Երբ երեխան չարություն է անում, հայրն անմիջապես չի պատժում, այլ սպասում է, հորդորում և խրատում է, որպեսզի երեխան չարությունից ետ դառնա: Բայց երբ երեխան շարունակում է չարություն անել, հայրը նրան պատժելով խրատում է: Բայց նպատակը մեկն է, որ երեխան չար ճանապարհից դառնա: Այդպես էլ Աստված խրատում է մեզ՝ երբեմն պատժելով, ու նորից նպատակը նույնն է. որպեսզի մենք դադարենք չարություն անել: Իսկ եթե մենք առանց խրատի լինենք, կնշանակի, որ մենք խորթ ենք, ոչ թե որդիներ:

Ուստի, սիրելի՛ եղբայրներ-քույրեր, իմանանք, որ եթե մենք մեղք ենք գործել ու շարունակում ենք մնալ մեղքի մեջ, արդյունքը կլինի այն, որ մենք հետագայում պիտի հնձենք ավելցուկով. լեփլեցուն: Սա Աստծու դրած օրենք է և չի կարող խախտվել: «Եվ հիմա իմ ազգս ալ պիտի չխնայեմ... իրենց ճամփաները իրենց գլուխը պիտի բերեն» (**Եզեկիել 9:10**): «Լսե, ով երկիր, ահա ես այս ժողովրդին վրայ չարիք, անոնց խորհուրդներուն պտուղը, պիտի բերեմ...» (**Երեմիա 6:19**):

Քամի ցանեցիր՝ փոթորիկ ես հնձելու: Սիրելիներ, ինչքան կարևոր է, որ մենք Աստծու Խոսքի նկատմամբ ուշադիր լինենք ու ոչ միայն կարդանք, այլև հավատանք ու պահենք մեր սրտերում, որպեսզի չմեղանչենք:

Շատ հավատացյալներ ասում են. «Ինչո՞ւ մեզ հետ այս կամ այն վատ բանը պատահեց»: Աստծու Խոսքն ասում է, որ մեղքը գտնում է մարդուն: Այսինքն՝ եթե մարդը որևէ մեղք գործեց կամ իր ներսում մի չար խորհուրդ արեց, թեկուզ իրեն ոչ ոք չտեսավ կամ չսեց, միևնույնն է, այսօրվա քո մեղքը վաղը գտնելու է քեզ:

Ես հիշում եմ, որ շատ տարիներ առաջ մեր ծանոթներից շատերը մեզ ծաղրում էին հավատքի համար: Նրանք մեր հասկացողությունները դարձրել էին ծաղրի առարկա, ծաղրում էին մահ Աստծուն և Աստծու Խոսքը, և իրենց

կարծիքով այդ ժամանակ իրենք շատ լավն էին: Նրանց կյանքը, ունեցվածքը, նրանց ընթացքը, ամեն բան կարծես շատ հարթ էր ընթանում՝ հալած յուրի պես: Նրանք ծաղրում էին մահ մեզ հետ շփվող մարդկանց, և այդ ծաղրանքի արդյունքում այնպես եղավ, որ այդ մարդկանցից շատերը, որոնք ուզում էին քայլ անել դեպի Աստված, վախեցան ու չարեցին այդ քայլը:

Շատ ժամանակ էր, ինչ այդ ծաղրողներից ես ոչ մի տեղեկություն չունեի: Բայց վերջերս իմացա, թե ինչպիսի ծանր վիճակների մեջ են այդ մարդիկ: Իրենց հասկացած օրհնությունից, կյանքից, հարստությունից, ամեն բանից զրկված էին: Այն պահին, երբ ծաղրում էին Աստծուն և Աստծու զավակներին, նրանց մոտ ամեն ինչ կարգին էր, իսկ Աստծու զավակները, կարծես, անարգված էին: Բայց այսօր Աստծու բոլոր զավակները, ովքեր ծաղրվում էին, օրհնված են, իսկ այն մարդիկ, ովքեր ծաղրում էին՝ անիծված: Ի՞նչն է պատճառը: Ով ինչ ցանեց, այն էլ հնձելու է: Երբ սերմը դնում ենք հողի մեջ, այդ պահին անմիջապես պտուղը չենք քաղում:

Այսօր, երբ մենք ցանում ենք և այդ պահին չենք հնձում, մեզ թվում է, թե չենք էլ հնձելու: Հնձելու՜ ենք: Եթե փոքր բան ես արել, մեծ ես հնձելու: Որո՞ւմ ցանեցիր՝ որո՞ւմն է շատ լինելու, ցորեն ցանեցիր՝ ցորենն է շատ լինելու: Սա պետք է հասկանանք, գիտակցենք, ու սրան պիտի հավատանք: Շատ հավատացյալներ ժամանակին բարի սերմեր չեն ցանել ու այսօր սպասում են, որ լավ բաներ են հնձելու, բայց երբ չեն հնձում, տրտմում են դրանից ու նույնիսկ բողոքում են, թե ինչո՞ւ բարի պտուղ չեն քաղում, չէ՞ որ իրենք հավատացյալ են: Բայց մի մոռացեք, թե տարիներ առաջ դուք ինչ եք ցանել. ամիսներ առաջ, օրեր առաջ ինչ եք ցանել: Չգիտեմ, թե այդ պտուղը դուք երբ եք ցանել՝ հի՞մզ, յո՞թ, թե՞ տասը տարի առաջ, բայց ցանել եք և նույնիսկ չեք էլ գղջացել ձեր արածի համար: Եվ այսօր եկել է հավաքելու ժամանակը:

Պողոս առաքյալը **Գաղատացիս 6:7-9**-ում ասում է, որ

մարմնավորապես ցանողը մարմնավոր էլ հնձելու է, իսկ հոգևորը ցանողը կհնձի հոգևորը: Եվ եթե դու այսօր մի բան ցանում ես ու դեռ չես հնձել, չմտածես, թե չես հնձելու և չասես՝ ուրիշները որ չեն ցանում, ի՞նչ է լինելու, ես էլ չեմ ցանի: Գալու է ժամանակը՝ դու հավաքելու ես, իսկ իրենք՝ ոչ: Ինչքան լավ կլինի, որ մենք ցանենք սեր, ուրախություն, խաղաղություն, բարություն, միաբանություն, հարազատություն...

Ատելություն ցանեցիր՝ ատելություն ես հնձելու, չարություն ցանեցիր՝ չարություն ես հնձելու, նախանձ, վեճ և նման չար բաներ ցանեցիր՝ դրանք բոլորը բազմացած պիտի հնձես: Այսօր աշխարհը չի հասկանում, թե ինչ է ցանում, և ինչ է հնձելու: Մենք շատ հաճախ շատ փոքրիկ բանի հետ ենք փոխում Աստծու օրհնությունը, ինչպես դա արեց Եսավը՝ իր առաջնեկությունը ծախելով մի աման ապուրով: Այսօր մենք էլ, թեև զարմանում ենք այդ բանի վրա, բայց մի չնչին բանի, մեր եսի ու հեղինակության համար ծախում ենք ճշմարտությունը: Ամեն մարդ պատասխան է տալու Աստծուն իր համար: Եկեղեցու, մեր ավագ եղբայրների աչքից մենք կարող ենք ծածկել մեր սխալները, բայց Աստծուց ոչ ոք չի կարող ծածկվել: Մի՞թե չես հավատում, որ կա հավիտենական կյանք, ու քո խոսքերի համար պատասխան ես տալու Աստծուն: Եվ Նա էլ կամ կասի. «Արի՛, իմ հավատարիմ ծառա...», կամ էլ՝ «Մեկդի կեցիր դու, որ անօրհնություն ես գործում, ես քեզ չեմ ճանաչում»:

Միբեյիմեն՝, եկեք քննենք մեր անցյալը և տեսնենք՝ արդյո՞ք չար սերմեր չենք ցանել: Եթե ցանել ենք, ուշ թե շուտ պիտի հնձենք: Ուրեմն եկե՛ք գղջացեք, ապաշխարենք ու փոխենք մեր կյանքը, որպեսզի չհնձենք չար սերմերի արդյունքը, և թո՛ղ Աստված օգնի մեզ՝ ամեն օր բարի սերմ ցանելու:

Ամեն:

Ռուդոլֆ Հարությունյան

Քարոզիչ Ռ.Հարիսին հրավիրել էին Ջորջիա նահանգի Ատլանտա քաղաքի բանտային ճամբարներից մեկը՝ բանտարկյալներին քարոզելու: Երբ տղամարդիկ նստեցին՝ մի քանիսը արևի տակ՝ խոտերին, մի քանիսը՝ ծառերի տակ՝ ստվերում, նրանցից մեկը բարձրացավ բեռնատարի թափքին, որպեսզի ներկայացնի քարոզչին: Իր խոսքը նա սկսեց այսպես.

«Մի քանի տարի առաջ Ջորջիա նահանգի մի փոքրիկ գյուղակում ապրում էին երկու տղա: Նրանք միասին գնում էին դպրոց, միասին խաղում էին, միասին այցելում էին կիրակնօրյա դպրոց և եկեղեցական հավաքությունների: Եկավ ժամանակ, որ նրանցից մեկը դադարեց այցելել եկեղեցի և կիրակնօրյա դպրոց՝ բացատրելով իր արարքը նրանով, որ «արդեն մեծացել և դուրս է եկել այն տարիքից, երբ մանկական զվարճանքներով են զբաղվում»: Տղաներից երկրորդը շարունակում էր հաճախել կիրակնօրյա դպրոց, հավաքությունների՝ երիտասարդների հետ մասնակցելով եկեղեցական կյանքին, որովհետև զգում էր դրա

կարիքը և հոգևոր օգուտը: Այն տղան, որը չթողեց կիրակնօրյա դպրոցն ու եկեղեցին, այս առավոտ մեր քարոզիչը կլինի, իսկ նա, ով թողեց, ձեզ է ներկայացնում այդ քարոզչին»:

Գերմանացի էսէսական սպայի կինը երեխայի էր սպասում և գտնվում էր հիվանդանոցում: Հիվանդասենյակի պատին փակցված էր Հիսուսի պատկերով մի նկար: Այդ տեսնելով՝ նրա ամուսինը, դիմելով բուժքրոջը, ասաց.

- Աշխատեք հանել այս նկարը պատից, որպեսզի երբ իմ երեխան ծնվի, չտեսնի այդ հրեա տղային:

Հաջորդ օրը, երբ նա կրկին այցելեց կնոջը, նրան դիմավորեց բժիշկը և ասաց.

- Ձեր կինը որդի է ունեցել, բայց, ցավոք սրտի, պետք է Ձեզ ասեմ, որ նա կույր է ծնվել:

ՄԱՀՎԱՆ ԵՏԵՎՈՒՄ

Վկայություն դժոխքի մասին

Իգոր եղբոր վկայությունը «Բեթանիա» եկեղեցում, 2.04.2006թ.

Մ աղոթքաժողովի ժամանակ ես տեսիլք տեսա: Աղոթքաժողովին ներկա ժողովուրդն ու ես քայլում էինք այգում: Առավոտ էր, օդը՝ մաքուր, սքանչելի բնություն՝ ինչպես դրախտում: Մենք քայլում էինք, ուրախանում բնությամբ, մեր Տիրոջով, և փառաբանում էինք Նրան: Հանկարծ մեկ ակնթարթում ամեն բան փոխվեց, մենք հայտնվեցինք անապատում: Անապատում օդն այնքան այրող և ծանր էր, որ ես շնչահեղձ էի լինում, շնչել հնարավոր չէր: Ես սարսափեցի. քիչ առաջ այնքան հրաշալի էր. ետ դարձա, որ պատասպարվեմ ծառերի ետևում... բայց, ավաղ, ոչ մի ծառ կամ այգի չկար, կային միայն հսկայական ավազի կույտեր, որտեղից քամին ավազը բերում, լցնում էր աչքերիս, քթիս ու բերանիս մեջ: Շատ դժվար էր շնչելը: Ես հասկացա, որ գտնվում եմ հենց անապատի կենտրոնում և պետք է անցնեմ անապատը: Ես մտածում էի. «Իսկ ինչպե՞ս եմ ես անցնելու այդ անապատը, ինչպե՞ս եմ դուրս գալու այդտեղից»: Տեսիլքն ավարտվեց:

Աղոթքից հետո ես ասացի. «Սիրելի՛ բարեկամներ, մեզ «անապատ» է սպասվում, և ոչ ոք չի կարող խուսափել դրանից, միայն փորձությունների տեսակները կարող են տարբեր լինել»:

Մեկ ամիս չանցած ես ծանր ավտովթարի ենթարկվեցի և երկու ամսից ավելի անգիտակից մնացի: Այդ ժամանակահատվածում, թե ինչպե՞ս՝ չգիտեմ, ես հայտնվել էի մի արտասովոր վայրում. դա ոչ դրախտ էր, ոչ էլ դժոխք: Այդ վայրում շատ մարդիկ կային, այնքան շատ, որ մեկը մյուսին կիպ կպած էին անցնում: Երբեմն մարդիկ անցնում էին իմ միջով, կամ ես էի անցնում մեկ ուրիշի միջով ու ներողություն չէինք տալիս իրար: Առաջինը, որ նկատեցի և եզրակացություն արեցի՝ դրանք կենդանի մարդկանց մարմիններ չէին: Դրանք մարդկանց հոգիներ էին, որոնց մեջ ես էլ էի. ես տեսնում էի, թե նրանք ինչ են անում և ինչպես են իրենց զգում: Նրանց վրա կապանք կամ ձեռնաշղթա չկար, նրանք ազատ տեղաշարժվում էին այդ վայրում: Եվ հանկարծ ես սոսկալի աղաղակներ լսեցի: Բոլոր այդ հոգիները, ձեռքերը վեր բարձրացրած, գլուխներն իջեցրած, աղաղակում էին առ Աստված ու ներողություն խնդրում: Ես տեսնում էի նրանց արցունքները և լսում երկրի վրա կատարած գործերի համար զղջման խոսքերը: Նրանք շատ էին զղջում, որ մեղանչել և անօրինություն էին գործել: Ես չլսեցի, որ նրանք ասեին. «Ես գող, հարբեցող, բժրամոլ, պոռնկացող կամ շնացող և այլն եմ»: Այսինքն՝ մեր մարդկային հասկացողությամբ ծանր ու լուրջ մեղքերի վերաբերյալ չէր նրանց խոստովանությունը, այլ այնպիսի մանրուքների (մարդկային մտածելակերպով), որոնց մենք նույնիսկ ուշադրություն չենք դարձնում երկրային կյանքում: Ես լսում էի մարդկային սրտի իրական զղջում ու խոստովանություն: Նրանք ներողություն էին խնդրում այն բանի համար, որ ցավ են պատճառել եղբորը, քրոջը, ամուս-

նուն, կնոջը և այլոց, նրա համար, որ մարդկանց տառապանք են պատճառել և չարություն են արել: Նրանք ներողություն էին խնդրում, որ դատել, չարախոսել, արհամարհել են մարդկանց, իրենց ուրիշներից բարձր են դասել: Իրենց հպարտության մեջ ուրիշներին վերևից են նայել և համարել են, որ նրանք արժանի չեն Աստծու ողորմությանը, իսկ իրենք լավ են և արդար են Աստծու առաջ: Բայց ավաղ, նրանք հայտնվեցին այստեղ և Աստծուց ներողություն ու ողորմություն էին խնդրում՝ գիտակցելով, որ այն, ինչ իրենք արել են՝ մեղք է: Նրանք դա որպես չզղջացած մեղք խոստովանում էին Աստծուն: Այս ամենից ես եզրակացրի, որ նրանք բոլորը հավատացյալ մարդիկ էին ու գիտեին, որ այն, ինչ արել են՝ մեղք է: Բայց թե ո՞վ էր նրանց հասկացնում ու նրանց գիտակցությանը հասցնում իրենց հոգևոր վիճակը Աստծու առաջ՝ ես չգիտեմ:

Աստծու առաջ չզղջացած ամեն մեղք, որ Աստված չի մաքրել մարդուց, մնում է մարդու վրա և նրան չի թողնում մտնել Աստծու թագավորությունը: Ես հասկացա, որ այդ բոլոր մարդիկ, ինչպես և մենք, հաճախել են պաշտամունքների, համարել են իրենց Աստծու Խոսքի համաձայն ապրող լավ քրիստոնյաներ: Եվ նրանց բոլորին ասված էր. «Մինչև դատաստան»: Նրանք անհամբեր սպասում էին այդ դատաստանի օրվան, երբ Աստված կքննի իրենց գործերը, ողորմություն կանի ու կհանի այդ սոսկալի տեղից: Բայց դա միայն նրանց հույսն էր, որովհետև դա հաստատված չէ Աստծու խոսքով:

Երկրորդ. ես ուսումնասիրում էի այդ մարդկանց, ուզում էի հասկանալ նրանց և իմանալ, թե որտեղ են գտնվում: Սա ի՞նչ տեղ է: Ես տեսա, որ յուրաքանչյուրի գլխավերևում կային խոշոր ու մանր միջատներից բաղկացած «ամպեր», որոնք չար էին և ցավ պատճառելով խայթում էին նրանց: Մարդիկ ծածկված էին մոխրագույն պատմունճանի մման ինչ-որ բանով: Ես նայում էի նրանց, սարսափելի խղճում ու ցավում էի նրանց համար: Այդ մարդիկ անդադար աղոթում էին: Երկրի վրա ես այդպիսի աղոթքներ չեմ լսել. նրանք աղոթում էին՝ ուշադրություն չդարձնելով ուրիշներին: Նման աղաղակ, հուսահատություն, մման վայնասուն, որ հնչում էր առ Աստված՝ շնորհի և ներման համար, ես դեռ չեմ լսել: Մեր մարդկային հասկացողությամբ փոքր մեղքերը ոչ մի նշանակություն չունեն Աստծու համար, բայց դա այդպես չէ. Աստծու չափանիշներն այլ են, մարդունը՝ այլ: Մարդը պետք է զղջա Աստծու առջև, որպեսզի Աստված ներում չնորհի գործած մեղքերի համար: Բայց այդ մարդիկ, ապրելով երկրի վրա, մեղանչել են և չեն զղջացել, ու այդ բեռով զնացել են հավիտենություն: Այնտեղ նրանց բոլորին մեկ բան էր ասված. «Մինչև դատաստան»:

Իմ ձախ կողմից, 50մ հեռավորության վրա մի ահռելի կրակե պատ էր: Այն շատ զարհուրելի էր, սարսափելի աղմուկով ու գվկոցով դուրս էր գալիս գետնի տակից ու

բարձրանում շատ վերև: Պատի հետևում մի տարածություն կար, որը լի էր մարդկանցով և չափերով ահռելի մեծ էր: Ես հասկացա, որ դա դժոխքն էր՝ մարդիկ այնտեղ էին գնում մեծ արագությամբ, առանց կանգ առնելու: Դժոխքը քաշում էր նրանց: Ինչպես հզոր փոշեծծիչը քաշում է փոշին, այնպես էլ մարդիկ ներքաշվում էին դժոխք: Մարդը Աստծուն աղաղակելու ոչ մի հնարավորություն չուներ, նույնիսկ չէր կարող մտածել, թե ուր է գնում: Ես սարսափեցի այդ տեսարանից և ասացի. «Տե՛ր Աստված, ի՞նչ մեծ թվով մարդիկ են, և այս բոլորը գնում են կործանման՝ առանց կանգ առնելու...»: Երբ ես խոսում էի և անհանգստանում՝ տեսնելով այդ մարդկանց և նրանց կլանող դժոխքը, ուշադրություն դարձրի ինձ վրա: Իսկ ես ինչո՞ւ եմ այստեղ: Ես հավատացյալ եմ 1957 թվականից, ճանաչում եմ Աստծուն, Նրա ձայնը, և շատ անգամ զգացել եմ Նրա ողորմությունը իմ կյանքում: Երբ դիմել եմ Նրան, ստացել եմ դրական պատասխան: Ինչո՞ւ եմ ես հայտնվել այստեղ: Ինչո՞ւ: Ես սկսեցի վերլուծել իմ կյանքը, բայց մեղք չգտա: Ես դիմեցի Աստծուն. «Տե՛ր, բացատրի՛ր ինձ, ցո՛ւյց տուր իմ մեղքը, ցո՛ւյց տուր՝ ի՞նչ մեղանշական կամ չար բան եմ արել իմ երկրավոր կյանքում և ինչի՞ համար եմ ես այստեղ: Խնդրո՞ւ եմ, պատասխանի՛ր ինձ, իմ միակ հարցին. «Ինչո՞ւ եմ ես այստեղ»: Այս մարդիկ, որ գտնվում են իմ շուրջը, գիտեն իրենց մեղքը՝ նրանք սուրբ կյանք չեն ապրել, մեղանշել են և չեն զղջացել Քո առջև: Ասա ինձ, խնդրում եմ, ինչո՞ւ եմ ես մեղավոր: Ես ուզում եմ իմանալ»:

Բայց ոչ մի ձայն, ոչ մի բացատրություն չկար: Բացարձակ լռություն էր: Իմ չորս կողմը պատ էր, այնպիսի զգացում էր, որ պարզապես Աստված չկա: Այդ լռությունից ես այնպես վիատվեցի, այնպիսի լքվածություն զգացի, այնպիսի անելանելի վիճակի մեջ էի, որ մտածեցի. «Ամեն բան վերջացավ: Վե՛րջ: Ես այստեղ եմ: Իսկ ապագան բոլորովին անհայտ է»:

Այսպես մտածելով և խորհելով՝ ես սկսեցի աղաղակել Աստծուն: Ես գոռում էի այնպես, ինչպես գոռում էին բոլորը՝ չխնայելով թոքերս: Աղաղակում էի. «Պատասխանի՛ր ինձ, Տե՛ր, ինչո՞ւ եմ ես այստեղ»: Եվ այդ ժամանակ, երբ ես աղաչում էի Աստծուն պատասխանել ինձ, հանկարծ ամբողջ դժոխքը դողաց, դրդաց, շարժվեց ու ցնցվեց: Շուրջն ամեն բան տապալվում էր, կարծես մի մեծ փլուզում էր սկսվել: Մեծ քարեր էին ընկնում վերևից, ինչպես երկրաշարժի ժամանակ, և ծածկում այդ սանդարամետը: Բոլոր մարդիկ կանգնեցին, ես էլ սարսափահար կանգ առա. սարսափելի որոտ էր ու թնդ-

յուն: Այդ պահին միտք ծագեց. «Այդ ինչ-որ ուժ է ցնցում դժոխքը, միգուցե Ինքը՝ Աստված է իջել այստեղ»: Հանկարծ, ինձնից ոչ հեռու, ես լույսի բռնկում տեսա և դրա միջից հայտնվեց Աստծու հրեշտակը: Նա շատ բարձրահասակ էր, պատկառազոր, ամբողջովին սպիտակ հանդերձնեով: Նրա հագուստը երկար էր և ամբողջովին շողում էր:

Հրեշտակը դեպի ինձ էր գալիս, իսկ մարդիկ ճանապարհ էին բացում նրա համար՝ կազմելով կենդանի միջանցք: Երբ հրեշտակը մոտեցավ, ձախ ձեռքն ուղղեց դեպի ինձ և ասաց. «Կյանք»: Ես հասկացա, որ դա լավ է, որ հույս է ներշնչում: Բայց ինձ մոտ հարց առաջացավ. «Ո՞ւր էր նա դիմում»: Քանի որ իմ շուրջը շատ մարդիկ կային, ես նայեցի նրանց՝ տեսնելու համար, թե նրանցից ո՞վ ուշադրություն դարձրեց հրեշտակի խոսքին: Ես ոչ ոքի չտեսա, որ արձագանքեր նրան և այդ ժամանակ հասկացա, որ խոսքն ինձ էր ուղղված: Ինչ-որ հուզող զգացմունք առաջացավ մեջս: Այդ խոսքը մտավ իմ մեջ, լցրեց ինձ, այն իմ մեջ էր: Ինձ մոտ հավատ առաջացավ, բացարձակ վստահություն, որ Աստված ինձ ողորմություն է անում և հանում այդ վայրից, որ ես դեռ կապրեմ և առողջ կլինեմ, կտեսնեմ իմ հարազատներին:

Այնտեղ ես շնորհակալություն հայտնեցի Աստծուն, փառաբանեցի Նրան և ասեցի. «Շնորհակալ եմ, Տե՛ր Աստված, որ չթողեցիր ինձ այս զարհուրելի վայրում և հիմա ինձ ողորմություն ես շնորհում»:

Հրեշտակն իմ աջ ձեռքից բռնեց և ասաց. «Գնացի՛նք,

ես քեզ մի բան ցույց կտամ»: Երբ մենք գնում էինք, մարդիկ մեր առջև ճանապարհ էին բացում: Հրեշտակն ինձ հարցրեց. «Դու ուշադրություն դարձրի՞ր այդ մարդկանց վրա»: Ես պատասխանեցի. «Իհարկե, ես ուշադիր դիտում էի նրանց և մտածում, թե ինչո՞ւ են նրանք այստեղ: Նրանք մեծ սուգով, տրտմությամբ և մեծ կարիքով դիմում են Աստծուն, որ ողորմություն անի և ների իրենց»: Հրեշտակն ասաց. «Այո, բայց ես քո ուշադրությունը դրա վրա չեմ ուզում հրավիրել: Դու ուշադրություն դարձրի՞ր այդ հանգամանքում նրանց վարքին: Նրանք միմյանց սովորեցնո՞ւմ են, թե ինչպես է պետք աղոթել և աղաղակել Աստծուն՝ շշուկո՞վ, թե՞ բարձր, գոռա՞լ, թե՞ հանդարտ ձայնով աղոթել: Ինչպիսի՞ դիրք ընդունել՝ նստա՞ծ, կանգնա՞ծ, պառկա՞ծ, թե՞ ծնկների վրա»: Ես ասացի. «Իհարկե, ես տեսա, որ նրանք բացարձակ ուշադրություն չեն դարձնում, թե ով է կանգնած, կամ նստած, նրանց համար միևնույնն է: Նրանք բոլորը վերև բարձրացրած ձեռքերով ողորմություն էին խնդրում Աստծուց»: Հրեշտակն

ասաց. «Այո, ճիշտ է: Իսկ ի՞նչ էին նրանք մտածում, երբ ապրում էին երկրի վրա»: «Ես չգիտեմ: Բոլոր մարդիկ տարբեր կերպ են մտածում»: Նա ասաց. «Այդպեսով երկրի վրա՝ նրանք արհամարհում էին մարդկանց, չարախոսում և վիրավորում, նսեմացնում, ստորացնում և նեղացնում: Մարդիկ այնքան չար են միմյանց նկատմամբ, անգամ եթե չարախոսելու պատճառ չկա, նրանք գտնում են: Չարություն գործելու ցանկությունն է բերել նրանց այս վայրը: Այն, ինչ ցանկացան ուրիշներին՝ իրենք ստացան: Աստծու Խոսքում գրված առաջին պատվիրանն է. «Մի-րի՛ր քո Տեր Աստծուն քո ամբողջ սրտով և քո բոլոր հոգով... ու երկրորդը սրա նման՝ քու ընկերդ սիրի՛ր քո անձի պես» (Մատթ.22:37-39): Նաև գրված է. «Ամեն ով որ իր եղբայրը կատե՛ մարդասպան է» (Ա Հովհ.3:15): Մարդիկ իրենց գործերի և արարքների համար պատասխանատու

Դիտողություն

Միրելիներ, Իգոր եղբոր տեսիլքում տեսած վայրը քավարանը չէ: Աստծու Խոսքում **Եբրայեցիս 9:27**-ում կարդում ենք. «...մարդոց համար սահմանված է մեկ անգամ մեռնիլ ու անկե ետքը դատաստան»: Աստվածաշունչը չի հաստատում քավարանի գոյությունը, որտեղ մարդիկ մեռնելուց հետո պետք է քավեն իրենց մեղքերը ու հետո գնան դրախտ: Քավարան չկա: Այդ վայրը, որ կոչվում էր «մինչև դատաստան», բանտի նման մի տեղ է, որտեղ մարդիկ սպասում են Աստծու դատաստանին (երկրորդ հարությունից հետո. Հայտն.20:11-15): Աստծու դատի մասին հանդիպում ենք նաև, օրինակ, Հռոմ.2:16, Հայտն. 20:11-15, Մատթ. 25:31 և այլ խոսքերում:

են Աստծու առջև: Իմանալով Աստծու օրենքը ցանքի և հունձքի վերաբերյալ՝ մարդը գիտի, որ ինչ ցանի՝ այն կհնձի: Այն կվերադառնա իրեն, բայց ոչ այն չափով, որ ինքը ցանել է, հապա անհամեմատ ավելի: Գրված է. «Քամի ցանեցին ու մրրիկ պիտի հնձեն» (Ովսեա 8:7): Այսպես է Աստծու օրենքը՝ հաստատում և մշտական ու անփոփոխ»:

Հրեշտակը, առաջնորդելով ինձ դեպի ելքը, խոսում էր բնության, կենդանական ու բուսական աշխարհի, թռչունների և կենդանիների մասին: Նրա խոսքերի մեջ հաճելի սեր ու նրբագացություն կար Աստծու ստեղծագործության հանդեպ: Երբ հրեշտակը մոտեցրեց ինձ ելքին, նրա վերջին խոսքն էր. «Գնա՛ և պատմիր»:

Ավատրալիա, ք. Ադելաիդա

Ուրեմն, դրանք այն հոգիներն են, որոնք 1000-ամյա թագավորությունից հետո երկրորդ հարության ժամանակ պիտի արթնանան, ինչպես ասվում է **Դանիել 12:2**-ում. «Երկրի հողին մեջ քնացողներէն շատեր պիտի արթնան, ոմանք յախտենական կեանքի համար, ոմանք ալ նախատինքի ու յախտենական պատժանքի համար», սպասում են Աստծու արդար դատին: Ավելացնենք նաև, որ առաջին հարությունը (մինչև մեծ նեղությունների շրջանը ու հազարամյա թագավորությունը) վերաբերում է Եկեղեցուն, իսկ Եկեղեցին չի դատվում, այլ, կանգնելով Աստծու ատյանի առջև, ամեն մեկը իր գործերի համեմատ հատուցում է ստանում:

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Միրելի՛ եղբայրներ և քույրեր, ես ցանկանում եմ, որ այս վկայությունն օգնի մեր բոլոր ամուսնացած եղբայրներին ու քույրերին, որպեսզի կարողանան միշտ մեռել միմյանց, որպեսզի մեր փրկության ճանապարհին արգելքներ չլինեն:

2005 թվականի հունվարի 16-ին ամուսնուս կրծքավանդակի շրջանում ծանր ցավեր սկսվեցին: Մեկ ամբողջ օր նա սպասում էր աստվածային բժշկության՝ բժշկի չգնալով: Շատ համոզելուց հետո հասցրեցինք հիվանդանոց: Պարզվեց, որ նա ինֆարկտ է ստացել: Ներարկելուց հետո բժիշկն ասաց, որ Աստված է հիվանդին պահողը, իսկ իրենք անկարող են որևէ բան անել:

Հաջորդ օրվա գիշերը ժամը երեքին ամուսինս կաթիլային ներարկման տակ վեր կացավ տեղից և ասեղը թևին սկսեց քայլել: Ես վեր կացա տեղիցս, աղչեցի՝ Հերմիների հետ ետ բերեցինք նրան ու պառկեցրինք: Ամուսինս ասում էր, որ իր հոգու աչքերը բացվել են ու ինքը տեսնում է հոգևոր աշխարհը, և որ չար ուժերը եկել են իրեն տանելու: Ես ու աղջիկս սկսեցինք աղոթել ու խնդրեցինք, որ նա էլ աղոթի: Երեք ժամ լացով աղոթում էինք: Ամուսինս ամեն բառ ասում էր, բացի Հիսուսից: Ասում էինք, որ խնդրի, ասի Հիսուս, սակայն նա չէր կարողանում, պատասխանում էր, որ սատանաների գլխավորը փակել է իր բերանը: Աղջիկս լացով խնդրեց. «Հիսուս ջան, օգնի՛ր հայրիկիս, որ նա Քեզ խնդրի օգնել իրեն»: Այդ ժամանակ ամուսինս գոչեց. «Հիսուս ջան, ես քո զավակն եմ, օգնի՛ր ինձ»: Հետո ուրախացած ասաց, որ բոլոր չար ուժերը հեռացան սենյակից: Հաջորդ առավոտ-

յան ամուսինս խնդրեց ինձ միասին աղոթք անել, հետո հարցրեց ինձ. «Արդեն տասնհինգ տարի է, որ ես հավատացյալ եմ, ինչո՞ւ էր չարը եկել տանելու ինձ և ոչ թե Աստված, ո՞րն է մեղքս»:

Մենք սկսեցինք միասին աղոթել, Աստված ամուսնուս հայտնեց, որ մենք իրար չենք ներել: Մենք ներում խնդրեցինք միմյանցից՝ օրհնելով Աստծու անունը, որից հետո ամուսինս խաղաղվեց:

Օրը կիրակի էր, մի քանի եղբայրների հետ հիվանդանոց այցելեց Մամիկոն եղբայրը: Նա հարցրեց. «Պետիկ եղբայր, դու Աստծու որդի ես, քույրիկը՝ Աստծու աղջիկ: Հնարավոր է, որ ձեր ամուսնական համատեղ կյանքի ընթացքում միմյանց նեղացրած լինեք, ներե՞լ եք արդյոք միմյանց»:

Ամուսինս պատասխանեց, որ առավոտվանից հենց այդ աղոթքն ենք անում:

Երբ հոգևոր բժշկություն ստացանք, ամուսինս ասաց, որ ուզում է տուն գնալ:

Հիվանդանոցից տուն գնալուց հետո նա շարունակ կրկնում էր. «Ուզում եմ տուն գնալ, սա իմ տունը չէ, ես իմ իսկական տունն եմ ուզում»:

Տասը օրվա ընթացքում նա բոլոր հյուրերին վկայում էր Աստծու սիրո մասին, որ Աստված սեր է: Մահանալու օրը սպասեցինք մինչև լուսաբաց. նա անընդհատ հարցնում էր, թե ժամը քանիսն է: Լուսաբացին ննջեց ու գնաց իր իսկական տունը՝ երկինք:

Էջմիածնի շրջան, գ. Ծիածան

ՔՐԻՍՏՈՆՅԱԸ ԸՆՏԱԿՆԻՔ

Մարդկային հասարակության և յուրաքանչյուր անհատի ձևավորման ու կայացման, գոյատևման ամենակարևոր նախապայմանն ընտանիքն է: Այն հասարակությունը, որտեղ անտեսվում է ընտանիքը, վաղ թե ուշ դատապարտված է կործանման:

Առաջին ընտանիքը հիմնել է Աստված: Ուրեմն միայն Աստված կարող է տալ ամենալավ ցուցումներն ու խորհուրդները ճշմարիտ ընտանեկան կյանքի կառուցման վերաբերյալ: Մարդը, չինագանդվելով Աստծու պատվիրանին, դարձավ մեղավոր՝ կորցնելով Աստծու ներկայությունը և նրա հետ հաղորդակցությունը:

Սիրելիներ, հիմա ուզում ենք ձեր ուշադրությունը հրավիրել մեր ասելիքի հիմնական մտքի վրա. ինչպիսի՞ն պետք է լինի այն ընտանիքը, որին անվանում են քրիստոնյա ընտանիք: Արդյո՞ք շատ է տարբերությունը քրիստոնյա և անհավատ ընտանիքների միջև: Միանգամից ասենք, որ տարբերությունը հսկայական է: Այդ տարբերության ամենաեական պատճառն այն է, որ քրիստոնյա ընտանիքի կյանքում առաջին տեղը գրավում է Աստված և Իր կենդանի Խոսքը: Միայն այդպիսի ընտանիքում կարող է լինել ներդաշնակ, միաբան, երջանիկ և աստվածահաճո կյանք: Աստծու Որդին՝ մեր Տեր և Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսը, Իր Խոսքի միջոցով լուսավորում է ընտանիքի յուրաքանչյուր անդամին: Քրիստոնյա ընտանիքում ամենքն իրենց տեղում են. հայր, մայր, տղաներ, աղջիկներ, հարս, սկեսուր, տատիկ, պապիկ և այլն: «Բայց կուգեմ, որ գիտնաք, թե ամեն այր մարդու գլուխը Քրիստոսն է ու կնոջ գլուխը՝ այր մարդը, և Քրիստոսին գլուխը՝ Աստված» (Ա Կորնթ. 11:3):

Աստված փառավորվում է այն ընտանիքում, որտեղ այր մարդն իսկապես լինում է կնոջ գլուխը և ոչ թե հակառակը: Ցավոք, լինում են ընտանիքներ (հավատքի), որտեղ կինն է (քույրիկը) ղեկավարում այդ ընտանիքը, ինքն է որոշումներ կայացնում թե՛ կենցաղային, և թե՛ նույնիսկ հոգևոր հարցերում: Չավակների համար Տիրոջ Խոսքն ասում է. «Որդիներ, ձեր ծնողներին հնազանդ եղեք Տերոջմով, վասն զի այն է արժանը: Պատվեք քու հայրդ ու մայրդ (որ առաջին պատվիրանն է խոստումով), որպեսզի քեզի աղեկ ըլլա ու երկար կյանք ունենաս երկրի վրա: Եվ դուք, հայրեր, ձեր որդիները մի բարկացնեք, հապա զանոնք մեծցուցեք Տերոջը վարժությունով ու խրատով» (Եփես. 6:1-4):

Իսկ հնազանդությունը ամեն գոհեթից ավելի հաճելի է Տիրոջը (Ա Թագ. 15:22):

Առակաց գիրքը ամբողջ գլուխներ և տասնյակ համարներ է նվիրել երեխաների աստվածահաճո վարքին ու սրբությանը: Ճշմարիտ քրիստոնյա ընտանիքում աճող և մեծացող երեխաները սիրում ու պահում են այդ խոսքերը: Ծնող-երեխա փոխհարաբերություններում անպայման նախապատվությունը տրվում է Տիրոջ Խոսքին: Կա փոխադարձ հարգանք, վստահություն, սեր, միմյանց հոգսերը վերցնելու պատրաստակամություն, ամեն վիճակների մեջ գոհացող սիրտ և փառաբանություն: Այսպիսի ընտանիքներում երևում են հոգու պտուղները, կա հաղորդակցություն Աստծու հետ, բարի գործերի նախանձավորություն, ուրիշների կարիքներին հաղորդ լինելու սրտացավություն: Այդ բոլորը ձեռք է բերվում Տիրոջ Խոսքի ընթերցանությամբ, աղոթքի կյանքի հարատևությամբ ու Քրիստոսի եկեղեցու հետ հաղորդակցությամբ: Սիգուցե լինեն մար-

դիկ, որ մտածեն, թե արդյոք հնարավոր է մեր օրերում, այս մեղքի և անիրավության աշխարհում, ուր օր-օրի շատանում են չարությունն ու դաժանությունը, ստությունն ու անբարոյականությունը՝ ապրել սուրբ և մաքուր կյանք: Այո, հնարավոր է. «Ամեն բանի կարող եմ անով, որ զիս գորացուց» (Փիլիպ. 4:13):

Ճշմարիտ քրիստոնյան համոզված է, որ ինքն առանց Տիրոջ ոչինչ անել չի կարող: Նա գիտի, որ իր հին մարդկային բնությունն անկարող է ապրել սուրբ կյանքով, քանզի այդ բնությունը, որ ժառանգել ենք բոլորս, մեղքի բնություն է՝ ամբողջապես ապականված և դատապարտված մահվան: Սակայն «Քրիստոս Հիսուսով կյանքի հոգիին օրենքը զիս ազատեց մեղքի և մահվան օրենքեն» (Հռոմ. 8:2): Ճշմարիտ քրիստոնյա ընտանիքն առաջնորդվում է կյանքի և հոգու օրենքով, այսինքն՝ մեր Տեր և Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով կարող է ապրել Քրիստոս-կյանքը:

«Քրիստոսի հետ խաչը ելա, և ալ կենդանի եմ ոչ թե ես, հապա Քրիստոս կենդանի է իմ մեջս. բայց ես որ հիմա մարմնովս կապրիմ, Աստուծոյ Որդիին հավատքովը կապրիմ, որ զիս սիրեց ու Իր անձը ինձի համար մատնեց» (Գաղ. 2:20): Իսկապես այդպես է. առողջ քրիստոնյա ընտանիքի կյանքը պատկանում է Քրիստոսին: Աշխարհասիրությունը, աչքերի ցանկությունը, մարմնի ցանկությունը և այս կյանքի ամբարտավանությունը մեկընդմիջտ դուրս է մղված այսպիսի ընտանիքից: Փոխարենը այնտեղ բարձրացել է Աստծու Խոսքը, կա Տիրոջ ներկայությունը, խաղաղությունը և սերը, խնդությունը և երկայնամտությունը, քաղցրությունը և բարությունը, հավատարմությունը, հեզությունը և ժուժկալությունը: Երանելի են այսպիսի ընտանիքները, և Աստված փառավորվում է նրանց մեջ: «Երանի այն ամենուն, որոնք Տիրոջմե կվախենան ու անոր ճամբաներու մեջ կքալեն: Վասն զի քու ձեռքիդ աշխատության պտուղը պիտի ուտես: Երանի է քեզի ու քեզի լավ պիտի ըլլա քու տունեդ ներս, ու քու որդիներդ ձիթենիի տունկերու պես պիտի ըլլան քու սեղանիդ չորս կողմը: Ահա Տերոջմե վախեցող մարդը այսպես պիտի օրհնվի» (Մաղմա 128:1-4):

Սիրելի՛ Աստծու ժողովուրդ, թող Աստված՝ մեր Հայրը և մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսը, տա բոլորիս ընտանիքներին այս օրհնությունները, և մենք ապրենք աստվածահաճո սուրբ կյանք ու պատրաստ լինելով սպասենք մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսի Փառքով հայտնվելուն: **Ամեն:**

Խ Ր Ա Տ Ա Ղ Ջ Կ Ա Ս

Իմ աղջիկ, ես կուգեի, որ ինձ հետ, իմ պես դու մեծանաս,
Շատ կուգեի, որ, աղջիկս, Աստծու Խոսքով հասկանաս,
Թե ինչու ենք եկել աշխարհ, ինչպես պիտի նայենք կյանքին,
Թե աշխարհում Ո՞վ է Լույսը, ո՞րն է չարը, ո՞րն է բարին:

Ինձ հետ ապրես, քե առանց ինձ՝ հասակ կառնես, կմեծանաս,
Բայց կուգեի, որ աղոթքով Քրիստոս Փրկչի Գիրքը կարդաս,
Ավետարանի խոսքերի ծածկված իմաստը հասկանաս,
Կյանքդ, սիրտդ տաս Հիսուսին և նոր, անանց կյանք ստանաս:

Որ հասկանաս՝ գերեզմանով մարդու կյանքը չի վերջանում,
Որ աննյութ է մարդու հոգին, մարմնի նման չի մահանում,
Որ ճիշտ ընտրես ճանապարհդ և ունենաս վեհ նպատակ,
Կյանքդ ապրես իմաստալից, ճամփադ անցնես վստահ, շիտակ:

Դու գիտես, որ աղի ջրով ծարավն ավելի կորոբոքվի,
Ճիշտ այդպես էլ փառքն աշխարհի քո հոգին չի խաղաղեցնի,
Ինչքան էլ որ մարդ բարձրանա, աշխարհի փառքը վայելի,
Միևնույնն է, չի հագնեա, հոգով խաղաղ նա չի լինի:

Այս իմացի՛ր, որ աշխարհում Քրիստոսն է ճիշտ կյանքի ճամփան,
Նրա Խոսքն է լուսավորում քե՛ մեր ներկան, քե՛ ապագան,
Աստծու սերն է շարժող ուժը՝ խաչի մահով մեր փրկության,
Եվ Սուրբ Հոգին կենդանարար առաջնորդն է ճշմարտության:

Նա է տալիս մեր կյանքին կյանք, Նրա Հոգով ենք մենք շարժվում,
Նա մեր հացն է ու մեր ջուրը, Նրանով ենք սնվում, ապրում,
Նա և՛ հույս է, և՛ հաղթություն, Նրա մահով մահն է պարտվում.
Նրան սրտանց ընդունողին հավերժ կյանքի դուռն է բացվում:

Եղի՛ր խոնարհ ու համբերող, վերի բաները մտածիր,
Միրով Տիրոջ գործերն արա, երկնքում շատ գանձեր դիպիր,
Գործերով էլ չհպարտանաս, քանզի քեզ համար ես անում,
Եվ հասկացիր՝ ինչ էլ անես, Իր տվածն ես Իրեն դարձնում:

Փորձությունից չվախենաս, նա քո հոգին չի սպանում,
Փորձությունով անցած մարդը կոփվում, ավելի է պնդանում,
Թե նեղն ընկնես՝ չտրտնջաս, այլ հավատքով քա՛ջ եղիր,
Աղոթք արա՛ և ուժ խնդրիր, Գողգոթայի խաչին նայիր:

Առանց Աստծու այս խոսքերի ճիշտ լինելը չես հասկանա,
Խնդրի՛ր, որ մեր Տեր Հիսուսը Իր Սուրբ Հոգով միտքդ բանա,
Վստահելով Աստծու Խոսքին՝ ջրից և Սուրբ Հոգուց ծնվես,
Հինգ իմաստուն կույսերի պես պատրաստ լինես, երկինք մտնես:

Էլ ի՞նչ ասեմ, իմ աղջիկ, գուցե դու էլ չես ընդունի
Խոսքը Աստծու, որի մեջ է երջանկություն, կյանք և հոգի,
Հիվանդ, առողջ, աղքատ, հարուստ, ինչ վիճակում էլ որ լինես,
Կուգեմ աշխարհը ուրանաս և Տիրոջ նեղ ճամփան ընտրես:

ԱՄՆ:

Ձեռնիկ Թովմասյան

Միրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու տպավորություններն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները:

«Բարի լուր» ամսաթերթը տարածվում է անվճար և տպագրվում է
հոժարակամ նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-53-25-26, 093-95-49-30, էլ. փոստ՝ bari_lur_09@mail.ru